
MITEN YRITYKSIÄ PITÄISI VEROTTA?

- (Lähes) kaikki mitä olet aina halunnut tietää
yritysverotuksesta mutta et ole rohjennut kysyä

Koetamme selvittää selvällä suomen kielellä, mitä yritysverotus on, miten se vaikuttaa, mitä Suomen yritysverotuksessa on tapahtumassa ja mitä siitä tulisi ajatella. Yritys vain tilittää veron valtiolle, mutta yritysveron taloudellinen taakka voi kohdistua sekä omistajille (alempina osinkoina) että työntekijöille (koska yrityksen palkanmaksuvara pienenee). Yritysverotus vaikuttaa periaatteessa monin tavoin yritysmuodon valintaan, rahoitusratkaisuihin ja investointeihin, mutta vaikutusten suuruusluokka on usein epäselvä. Suomen tuorein yritysverouudistus on hyvin perusteltu kansainvälisen verokilpailun näkökulmasta, mutta järjestelmään jää paljon parantamisen varaa.

Kaikissa OECD-maissa tuloverotus jaetaan yksityisten henkilöiden ja yhteisöjen (osakeyhtiöiden) veroon. Yritys maksaa yhteisöveroprosentin mukaan veroja verotettavasta tuloksesta (= tuotot - kulut - kiinteän omaisuuden poistot - velkojen korot). Jos yritys jakaa voittoja, osingonsaajan saamat osingot ovat usein ainakin osittain veronalaisia omistajan henkilökohtaisessa verotuksessa, samoin osakeista saadut mahdolliset myyntivoitot.

Tyypillisesti pienessä ja keskisuudessa osakeyhtiössä omistaja-yrittäjä voi valita, maksaako hän itselleen palkkaa (jolloin palkat voi vähentää yritysveropohjasta) vai maksaako hän samasta summasta yritysveron ja nostaa osinkoa, jolloin hän maksaa myös osinkoveron. Siksi yrittäjän näkökulmasta kannattaa tarkastella hänen kannaltaan järkevää tuloksen jakoa palkan ja osingon välillä.

Suurissa kansainvälisissä pörssiyrityksissä omistajat ovat hajallaan maailmalla.

Niiden ulkomaiset omistajat eivät maksa suomalaista osinkoveroa. Sen sijaan heidän omistustensa veronjälkeiseen tuottoon vaikuttaa niin yhteisövero kuin mahdolliset lähdeverotkin. Yritykset myös tilittävät verottajalle muita veroja kuten työntekijöidensä ennakonpidätykset ja arvonlisäveron. Näitä ei kuitenkaan yleensä ajatella yritysveroina.

Yleensä ajatellaan, että verojen muodostama taakka halutaan kohdistaa yksilöille, ei yhteisöille. Emme ole niinkään kiinnostuneita yritysten hyvinvoinnista vaan ennemminkin niiden omistajien saamista tuotoista, työntekijöiden palkoista ja työoloista sekä tuotosten laadusta ja hinnoista. Siksi olennaista onkin tietää yritysverotuksen kohtaanto eli se, kenen kannettavaksi yritysvero lopullisesti päättyy. Tähän aiheeseen palataan tarkemmin alla olevassa jaksossa.

Yrityksen toimintaa voidaan rahoittaa joko omalla pääomalla tai velkarahalla. Yrityksen verotettavasta tuloksesta voidaan vähentää sen maksamat velkojen

Kuvat
MAARIT KYTÖHARJU

ARTIKKELI

JARKKO HARJU

Tutkija

VATT

jarkko.harju@vatt.fi

TUOMAS MATIKKA

Tutkija

VATT

tuomas.matikka@vatt.fi

JUKKA PIRTTILÄ

Professori

TAMPEREEN YLIOPISTO

jukka.pirttila@uta.fi

OLLI ROPPONEN

Erikoistutkija

VATT

olli.ropponen@vatt.fi

YRITYSVEROT LANKEAVAT LOPULTA OMISTAJILLE JA TYÖNTEKIJÖILLE.

korot. Kuitenkaan oman pääoman käytön korvausta ei tyypillisessä yritysverojärjestelmässä voi vähentää. Tämä aiheuttaa sen, että yritysverojärjestelmä suosii velkarahoitusta investointien rahoituslähteenä. Yritykset ovat todennäköisesti enemmän velkaantuneita kuin ne olisivat ilman tämän kaltaista yritysverotusta - seikka millä on erityisesti merkitystä lama-aikoina, jolloin yrityksiä saatetaan joutua velkaantumisen takia lopettamaan.

MIKSI YRITYKSIÄ VEROTETAAN?

Jos kerran halutaan tietää, kenen maksettavaksi yritysvero tosiasiallisesti kohdentuu, miksi yrityksen tuloa verotetaan ollenkaan? Miksi sitä ei suoraan jaettaisi verotettavaksi sen omistajille vuosittain heidän omistustensa suhteessa? Tämä on erittäin hyvä kysymys, johon annetut vastaukset ovat enemmän käytännön syistä kumpuavia kuin teoreettisia. Käytännössä voi olla vaikeaa nykyisellään tietotekniikka-aikakaudella jakaa suurten yritysten tulosta kaikille omistajille. Omistajilla voi olla myös vaikeuksia maksaa veroa, jos he eivät ole saaneet osinkoja yrityksestä, vaan tulos jätetään yrityksen sisään.

Yritysverotus voi toimia eräänlaisena verojärjestelmän perälautana: jos yritykseen jätettäviä voittoja ei verotettaisi lainkaan, voisivat omistajat siirtää verojen maksun tästä hamaan tulevaisuuteen, eikä verottaja voisi olla varma, kuinka tehokas tulevaisuuden osinkovero- tai myyntivoittoverojärjestelmä on. Jos ansiotulojen ja pääomatulojen verotuksessa olisi lisäksi eroa siten, että pääomatulojen verokohtelu olisi kevyempää, tarjoaisi tällainen strategia mahdollisuuden tulojen muuntamiseen: tuloja, jotka oikeasti ovat syntyneet yrittäjän työpönnisteluisestä, verotettaisiinkin ansiotulojen sijasta pääomatulona. Mutta voi olla, että joskus tulevaisuudessa nykyinen yritysverojärjestelmä katoaa. Tähän suuntaan vaikuttaa myös kansainvälinen verokilpailu, josta lisää alla.

KOHTAANTO: KUKA YRITYSVEROT MAKSAA?

Nimellisesti yritys maksaa yritysveron ja tilittää sen verottajalle. Yritys ei kuitenkaan koskaan ole veron todellinen maksaja, sillä kaikki verot lankeavat aina yksityishenkilöiden maksettaviksi. Jos yritystä ei verotettaisi lainkaan, voisivat sen omistajat esimerkiksi nostaa yrityksestään suurempia osinkoja ja palkkoja. Yritys voisi maksaa työntekijöilleen myös suurempia palkkoja tai palkata lisää työntekijöitä, mikäli yritysvero olisi pienempi.

Taloustieteilijät ovat pitkään olleet erimielisiä siitä, kenelle yritysverojen maksu lopulta lankeaa. Kuten monen muunkin veron kohdalla, myös yritysveron todellisten maksajien havaitseminen on vaikeaa. Perinteisen näkemyksen mukaan yritysveron kohtaanto on täysin omistajilla ja pääomalla. Nykyään ajatellaan kuitenkin yleisesti, että sekä omistajat että työntekijät maksavat molemmat osansa yritysverosta.

Yritysveron kohtaanto on viime kädessä empiirinen kysymys. Yritysveron todellinen maksaja riippuu siitä, kuinka herkästi pääoma ja työvoima reagoivat verotukseen. Nämä tekijät voivat myös vaihdella huomattavasti eri maiden ja alueiden välillä. Esimerkiksi jos työvoiman määrä ei muutu ja palkat joustavat herkästi, voivat nykyiset työntekijät joutua maksamaan suuren osan yritysveroista pienempien palkkojen muodossa. Toisaalta omistajat voivat maksaa suurimman osan verotaakasta, jos pääoma ei ole herkkäliikkeistä eli se ei voi helposti hakeutua muihin, tuottavampiin sijoituskohteisiin.

Useiden tuoreiden empiiristen tutkimustulosten (esim. **ARULAMPALAM ET AL.** 2012, **FUEST ET AL.** 2013) perusteella huomattava osa yritysverosta kohdistuu työntekijöiden palkkoihin ja täten työntekijöiden kannettavaksi erityisesti pitkällä aikavälillä. Arvioiden perusteella työntekijät kantavat jopa 70-80

prosenttia verosta. Nämä tulokset eivät välttämättä ole suoraan sovellettavissa Suomeen, sillä esimerkiksi toimialarakenne ja palkkasopimukset ovat erilaisia eri maissa.

MITEN YRITYSVEROT VAIKUTTAVAT KÄYTTÄYTYMISEEN?

Useiden muiden verojen tavoin yritysverot muuttavat taloudellisia kannustimia. Sekä yrityksen voitosta maksamat verot että osinkoverot kasvattavat omistajan veroa edeltävää tuottovaatimusta sijoitukselleen. Yritysverot voivat vaikuttaa työntekijöiden määrään ja palkkoihin. Erilaiset tavat verottaa erilaisia yrityksiä voivat vaikuttaa myös yritysmuodon valintaan. Yritysverotus ja sen rakenne vaikuttavat lisäksi verosuunnitteluun ja veronkiertoon.

Yritysverotuksen tutkiminen on yleisesti haastavaa, sillä muiden tekijöiden vaikutusta on vaikeaa erottaa verotuksen vaikutuksesta erityisesti eri maiden välisissä tarkasteluissa. Taloustieteellinen tutkimus tarjoaakin varsin ristiriitaista tietoa yritysverojen vaikutuksesta esimerkiksi investointeihin. Varovaisena johtopäätöksensä voidaan todeta, että yritys- ja osinkotulon verotuksen kiristäminen voi vaikuttaa investointeihin ja kasvuun negatiivisesti ainakin pidemmällä aikavälillä, mutta vaikutuksen suuruudesta ei ole yksimielisyyttä. Esimerkiksi tuoreen amerikkalaistutkimuksen (**YAGAN** 2013) mukaan vuoden 2003 yritysverotuksen keventäminen Yhdysvalloissa ei lisännyt yritysten investointeja eikä palkkoja lainkaan. Ei siis ole itsestään selvää, että yritysverotuksen alentaminen lisäisi merkittävästi kasvua ja investointeja lyhyellä tai keskipitkällä aikavälillä.

Tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan kuitenkin todeta, että yritysverot vaikuttavat omistajien verosuunnitteluun. Erilaisten yritysmuotojen erilainen verokohtelu vaikuttaa vahvasti yritysmuodon valintaan (**EDMARK JA**

YRITYSVEROTUS VAIKUTTAA YRITYSMUODON VALINTAAN JA OMISTAJIEN VEROSUUNNITTELUUN.

Yhteisöveron alentaminen ei välttämättä edistä merkittävästi investointeja ja talouskasvua.

GORDON 2013). On olemassa näyttöä siitä, että monikansalliset yhtiöt tulouttavat suuremman osan tuloksestaan alhaisen yritysveron maissa siirtohinnoittelun (so. yhtiön eri maissa sijaitsevien toimipisteiden välisen kaupan) keinoin ja reagoivat veroihin voitonjakopäätöksillään (**HARJU JA KARI** 2011). Lisäksi verot vaikuttavat siihen, missä muodossa omistajat nostavat tuloaan yrityksestä. Esimerkiksi Suomessa alhainen osinkotulovero lisää omistajien osinkotuloa mutta vastaavasti vähentää korkeammin verotettua palkkatuloa (**HARJU JA MATIKKA** 2013). Pelkällä verotuksen rakenteella ja verojärjestelmän yksityiskohdilla voi siis olla merkitystä, kun tarkastellaan yritysverotuksen vaikutuksia esimerkiksi valtion verotuottoihin.

Yhteenvetona voikin todeta, että nykyisen tutkimuskirjallisuuden perusteella yritysverotuksella ei havaita olevan mittavia vaikutuksia reaaliin suureisiin kuten investointeihin ainakaan lyhyellä aikavälillä, mutta voittojen jakamiseen ja yritysmuodon valintaan yritysverotuksella sen sijaan on huomattavia vaikutuksia. Yksi avoin kysymys on, kuinka paljon yritysverotus kokonaisuudessaan vaikuttaa yrittäjyyden kannustimiin pitkällä aikavälillä.

MIKSI VALTIOT VEROKILPAILEVAT?

Yritysten toimiessa yhä enemmän globaalissa ympäristössä niiden on helpompi valita, missä maassa ne toimivat. Eri maat voivat houkuttaa yrityksiä alhaisilla yhteisöverokannoilla tai erilaisilla verohuojennuksilla. Nämä synnyttävät verokilpailua maiden välillä. Maa voi asettaa esimerkiksi yhteisöverokannan naapurimaita alemmalle tasolle saadak-

seen enemmän yritystoimintaa, vaikka se ei verotulomielessä olisikaan välttämättä optimaalista.

Eriyisesti pienet ja kohtuullisen syrjäiset maat kuten Suomi voivat olla niitä maita, jotka joutuvat pitämään yritysveroasteen alhaisena. Alhaisella veroasteella nämä maat voivat saada yritystoimintaa alueelleen enemmän kuin pitämällä veroasteensa samalla tasolla kuin keskeiset suuret valtiot. Maat voivat reagoida strategisesti myös muiden maiden yhteisöveropäätöksiin. Tällöin maa voi matkia tai jopa ennakoida etukäteen muiden maiden päätöksiä esimerkiksi halutessaan kasvattaa yritysveropohjaansa.

Varsinkin Euroopan maissa viime aikoina alentuneet yhteisöveroasteet ovat lisänneet empiiristä tutkimusta aiheesta. Tuloksiin liittyy kuitenkin epävarmuutta, koska maavertailut eivät tarjoa parasta mahdollista asetelmaa empiiriselle tutkimukselle. On kuitenkin viitteitä siihen suuntaan, että aktiivista verokilpailua on olemassa. On havaittu, että monikansalliset yritykset sijoittavat velkojaan korkean verotuksen maihin, käyttävät siirtohinnoittelua voittojen sijoitteluun ja kotiuttavat voittojaan alhaisen verotuksen maissa. Lisäksi on todisteita myös siihen suuntaan, että maat tekevät strategisesti yhteisöveron alennuspäätöksiä ja kilpailevat täten yritysten verotettavista voitoista (**DEVEREUX ET AL.** 2008).

MITEN YRITTÄJÄN TULOT JAETAAN NYT SUOMESSA?

Yrittäjän kokonaistulot jaetaan Suomessa pääomatuloihin ja ansiotuloihin. Pääomatuloja verotetaan suhteellisella verokannalla ja ansiotuloja progressiivisesti. Pääomatulojen veroprosentti on usein alhaisempi kuin ansiotulojen.

Osakeyhtiöiden omistajat voivat nostaa tuloja yrityksestään joko osinkona tai palkkana. Listaamattomasta osakeyhtiöstä maksetun osingon verotus riippuu yrityksen nettovarallisuudesta. Netto-

varallisuus määritellään pääpiirteiltään niin, että se on yrityksen varojen ja velkojen erotus. Nettovarallisuus määrää ns. normaalituoton. Osinko, joka alittaa yhdeksän prosentin osuuden nettovarain, on verovapaata 60 000 euroon saakka, ja sen ylittävä osa luetaan osittain (70 %) veronalaiseksi pääomatuloksi. Osinko, joka ylittää normaalituoton, on osittain veronalaista ansiotuloa (70 %). Palkkatulot verotetaan ansiotulona.

Muilla yrittäjämudodoilla (esimerkiksi toiminimi) verotus määräytyy tuloksen perusteella automaattisesti. Yrityksen tuloksesta nettovarallisuuden mukainen normaalituotto (20 %) verotetaan yrittäjän pääomatulona ja ylittävä osuus ansiotulona.

MITÄ BUDJETTIRIIHESSÄ PÄÄTETTIIN?

Hallituksen vuoden 2014 talousarvioesitys alentaa yhteisöveroa 24,5 prosentista 20 prosenttiin ja muuttaa listaamattomien osakeyhtiöiden omistajien osinkoverotusta. Osinko jaetaan muutoksen jälkeenkin pääomatuloksi ja ansiotuloksi normaalituottorajan mukaan, mutta verotettavat osuudet muuttuvat. Muutoksen jälkeen mm. osinkojen verovapaus poistuu. Normaalituottoprosentti laskee 9 prosentista 8 prosenttiin, huojennettun osingon euromääräinen raja nousee 60 000 eurosta 150 000 euroon ja raja korkeammalle pääomatuloveroasteelle alenee 50 000 eurosta 40 000 euroon.

Taulukkoon 1 on koottu keskeisimmät muutokset. Osinkotulo jaetaan taulukossa normaalituottorajan (NT-rajaa)¹ ja euromääräisen rajan (€-raja) mukaan neljään eri tulotyyppiin. Molemmat rajat alittavaa osinkoa kutsutaan huojennetuksi osinkoksi. Tällainen osinko on nykyään verovapaata tuloa, mutta muutoksen myötä se on 25-prosenttisesti verotettavaa pääomatuloa (ks. taulukon solu A). Normaalituottorajan alittava, mutta euromääräisen rajan ylittävältä osalta osinko on muutoksen jälkeen 85-prosenttisesti verotettavaa pääomatuloa (solu B). Normaalituottora-

jan ylittävä osinko on 75-prosenttisesti ansiotuloa (solut C ja D).

Yksi eriytetyn tuloverojärjestelmän suurimmista ongelmista on mahdollisuus muuntaa tuloja palkoista osingoiksi ja päinvastoin vain verotuksellisista syistä. Ongelma on erityinen osakeyhtiöomistajien osalta, joiden verosuunnittelu on suhteellisen helppoa. Onkin havaittu, että verotus määrää yrittäjien tulolajin valintaa huomattavasti Suomessa (**HARJU JA MATIKKA** 2013).

Kuvio 1 kuvaa tätä ilmiötä annetuilla kokonaistuloilla (palkka + osinko). Siinä kuvataan omistajayrittäjän (YEL) itselleen maksamaa palkkaa verrattuna vero-optimaaliseen palkkaan vuonna 2011, so. jos yrittäjä maksaa itselleen vero-optimaalisen palkan, niin kuviossa ero on 0 euroa. Vero-optimaalista palkkaa laskettaessa otetaan huomioon myös jaetusta osingosta maksetut yhteisöverot. Näyttää hyvin selvältä, että iso osa yrittäjistä jakaa kokonaistulonsa juuri verotuksellisesti optimaalisesti, koska miltei 50 prosenttia kaikista YEL-yrittäjistä maksaa tarkalleen vero-optimaalisen osuuden palkkatulona.

Yllä olevan perusteella oletus listamattomien osakeyhtiöiden omistajayrittäjien optimaalisesta valinnasta palkan ja osingon välillä vaikuttaa järkevältä. Kuviossa 2 tehdään oletus yrittäjien vero-optimaalisesta tulolajin valinnasta annetulla kokonaistulolla eri nettovarallisuuden tasoilla ja kuvataan verorasitusta ennen ja jälkeen verouudistuksen. Kuviossa 2a on yrittäjän kokonaisveroasteita eri tulotasoilla yrityksen nettovarallisuuden ollessa 80 000 euroa eli mediaanitasolla. Tästä havaitaan, että pienillä tulotasoilla kokonaisveroasteissa ei tapahdu lainkaan muutosta, vähän suuremmilla veroaste hieman nousee ja suurimmilla tuloilla veroaste hieman laskee. Kokonaisuudessaan muutokset ovat tällaisella edustavalla yrityksellä kuitenkin melko pieniä, enimmillään noin prosenttiyksikön verran.

Kuviossa 2b esitetään vastaavat veroasteet yritykselle, jonka nettovarallisuus on 3 000 000 euroa (ylin yksi prosentti yritysjakaumasta yltää vähintään tälle tasolle). Tässä havaittavat veroasteen nousut alhaisilla tulotasoilla ovat seurausta verovapaan osingon muuttumisesta osit-

Taulukko 1. Yrittäjän kohtaamat muutokset osinkoverotuksessa.

	Alle €-rajan (60 000 € / 150 000 €)	Yli €-rajan (60 000 € / 150 000 €)
Alle NT-rajan (9 % / 8 %)	A. Pääomatulo, 0 % → Pääomatulo, 25 %	B. Pääomatulo, 70 % → Pääomatulo, 85 %
Yli NT-rajan (9 % / 8 %)	C. Ansiotulo, 70 % → Ansiotulo, 75 %	D. Ansiotulo, 70 % → Ansiotulo, 75 %

tain veronalaiseksi. Veroasteiden laskut korkeammilla tulotasoilla ovat puolestaan seurausta yhteisöveron laskusta ja euromääräisen rajan noususta. Tällaisella suurella yrityksellä veroasteen lasku on suurimmillaan noin 5 prosenttiyksikön luokkaa.

MIKSI TÄLLAINEN UUDISTUSIDEA?

Yhteisöveron laskemista voidaan perustella kansainvälisellä verokilpailulla. Veron laskeminen voi laajentaa veropohjaa pienentämällä yritysten verotettavien tulojen siirtämistä Suomen ulkopuolelle.

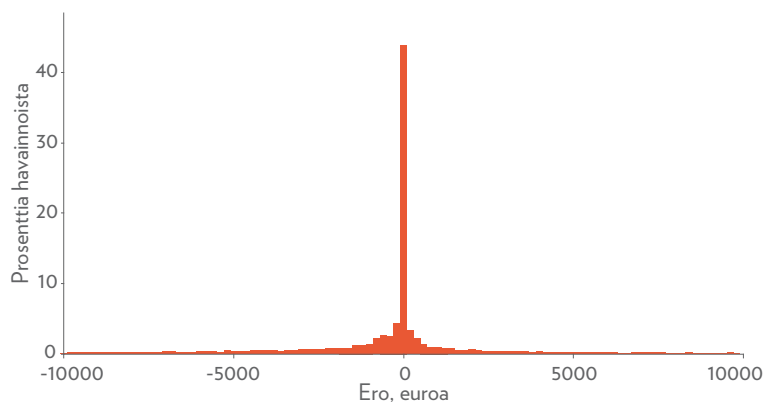
Saadakseen mahdollisimman kevyen vero kohtelun verojaan minimoivat monikansalliset konsernit voivat pyrkiä käyttämään sijoittumistaan ja siirtohinnoittelua, jolla pyritään siirtämään tulos johonkin matalan verotuksen maahan, veroparatiisiin. Jos Suomessa tehdystä tuloksesta maksettava yhteisövero on suurempi kuin jossain muualla, yrityksellä voi olla kannustin näyttää tämä tulos jossain muussa maassa. Budjettiriihessä päätetty yhteisöveron pienentäminen

voi hyvinkin vähentää tällaisten Suomesta ulospäin virtaavien tulosten määrää, koska maiden välinen ero veroissa pienenee. Yhteisöveron pieneminen ei kuitenkaan tee Suomesta veroparatiisia. Tästä syystä ei liene uskottavaa, että uudistus muodostaisi suurta kannustinta käyttää siirtohinnoittelua jossain muussa maassa tehdyn tuloksen tuomiseksi Suomeen, vaan vaikutus tullee nimenomaan ulospäin menevän virran pienemisenä.

TULIKO UUDESTA MALLISTA HYVÄ?

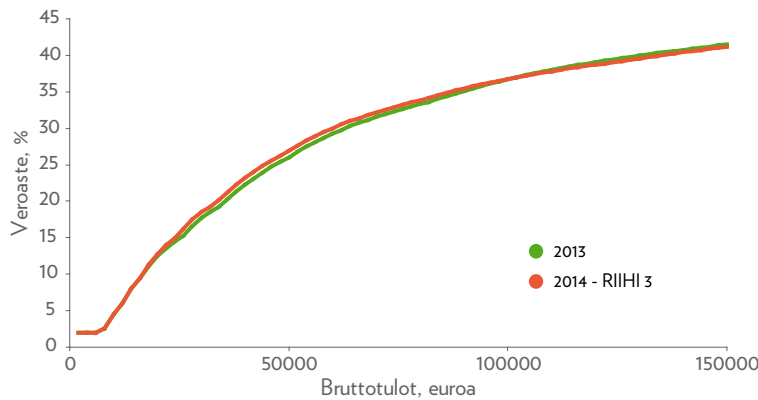
Kansainvälisen kilpailukyyn mielessä ratkaisu oli hyvä: alennetaan yritysveroastetta ja siirretään verorasitusta kotimaisten omistajien suuntaan. Suomen yritysveroaste ei enää ollut kansainvälisesti kilpailukykyinen, kun veroasteita muissa maissa (kuten Ruotsissa ja Tanskassa) oli alennettu, ja muissa maissa on lisäksi otettu käyttöön erilaisia verohuojennuksia mm. tutkimus- ja tuotekehitykseen liittyen, jotka laskevat yritysten todellista verorasitusta. Suomessa oli tarve alentaa yritysveroastetta, mutta pienempikin alennus olisi ainakin

Kuvio 1. YEL-yrittäjän palkka - optimaalinen palkka, vuosi 2011*.

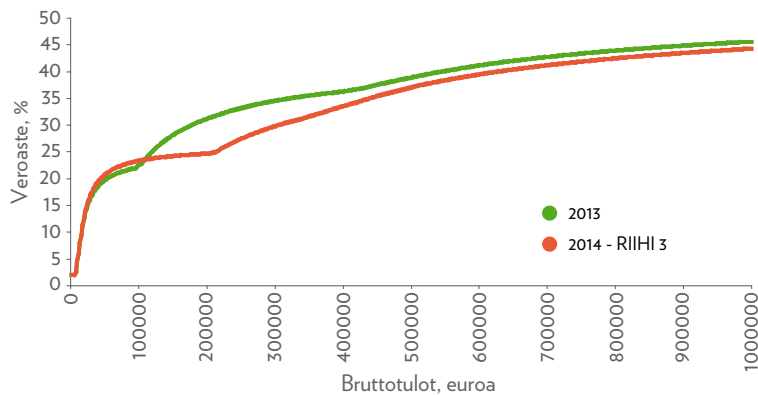

* 26521 YEL-yrittäjää, kuvion ulkopuolella on 8040 yrittäjää.

Kuvio 2a. Veroaste, nettovarallisuus 80 000 euroa.

Kuvio 2b. Veroaste, nettovarallisuus 3 000 000 euroa.

aluksi ehkä riittänyt. Hyvää oli myös veropohjan tilkitseminen verovähennyksen karsimisen kautta.

Yritysverotarkaisu oli hyvin perusteltu kansainvälisen verokilpailun näkökulmasta, mutta vaikutukset kotimaisille yrityksille jäänevät pieniksi.

Malliin sisältyvän normaalituoton verotus jäi silti turhan korkealle tasolle: talusteoria (mm. Mirrlees Review²) suosittaa normaalituotoksi alhaista, riskitöntä korkoa³, joka on muutaman prosentin tasolla, ei lähempänä kymmentä. Lisäksi yksi erityinen eriytetyn tuloverojärjestelmän ongelma, tulonmuunto-

kannustin palkkojen ja osinkojen välillä, säilyy uudessakin järjestelmässä.

Muutokset ovat myös todella pieniä hyvin suurelle osalle yrityksistä, kuten aiemmat kuviot osoittavat. Vain todella suuret yritykset hyötyvät uudistuksesta merkittävästi. Siksi suuresta kohusta huolimatta yritysverouudistus jäi kuitenkin vain melko pieniksi parametri-muutoksiksi. Onkin vaikea nähdä, että uudistuksella olisi isoa vaikutusta pienten ja keskiuurten suomalaisyritysten toimintaan, ja työllistämiskannustimen muutos jäänee todella pieneksi. Malli on myös edelleen melko monimutkainen eikä se yksinkertaistunut nykymallista. Suunta kaiken kaikkiaan on oikea, mutta tehtävää vielä riittää. Edessä taitaa olla siis kohta taas uusi yritys- ja osinkoverouudistus. ■

Viitteet

- 1 Normaalituottoraja saadaan kertomalla yrityksen nettovarallisuus normaalituottoosentilla.
- 2 Ks. **MIRRLEES ET AL.** (2010), joka perustuu brittiläisen IFS-tutkimuslaitoksen koollekutsuman laajan, maailman parhaiden veroeksperttien ryhmän suositukseen hyvästä verojärjestelmästä.
- 3 Riskittömänä korkona käytetään tavallisesti hyvän luottoluokituksen omaavan valtion ottamien lainojen korkoa.

Kirjallisuus

- ARULAMPALAM, W. & DEVEREUX, M.P. & MAFFINI, G.** (2012), The Direct Incidence of Corporate Income Tax on Wages, *European Economic Review*, 56, 1038-1054.
- FUEST, C. & PEICHL, A. & SIEGLOCH, S.** (2013), Do Higher Corporate Taxes Reduce Wages? Micro Evidence from Germany, CESifo Working Paper 4247.
- DEVEREUX, M.P. & LOCKWOOD, B. & REDOANO, M.** (2008), Do Countries Compete over Corporate Tax Rates? *Journal of Public Economics*, 92, 1210-1235.
- EDMARK, K. & GORDON, R.H.** (2013), The Choice of Organizational Form by Closely-held Firms in Sweden: Tax versus Non-tax Determinants, *Industrial and Corporate Change*, 22, 219-243.
- KARI, S. & HARJU, J.** (2011), Dividend Taxes and Decisions of MNEs: Evidence from a Finnish Tax Reform, VATT Working Papers 27.
- HARJU, J. & MATIKKA, T.** (2013), Entrepreneurs and Income-shifting: Empirical Evidence from a Finnish Tax Reform, VATT Working Papers 43.
- MIRRLEES, J. & ADAM, S. & BESLEY, T. & BLUNDELL, R. & BOND, S. & CHOTE, R. & GAMMIE, M. & JOHN SON, P. & MULES, G. & POTERBA, J.** (2011), *Tax by Design: the Mirrlees Review*, Oxford: Oxford University Press.
- YAGAN, D.** (2013), Capital Tax Reform and the Real Economy: The Effects of the 2003 Dividend Tax Cut, R&R at American Economic Review.
- <https://sites.google.com/site/dannyyagan/research>